

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}:

Ἐν Ἀθῆναις, 22 Νοεμβρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 47

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

Ἦτο πράγματι φριλὸν τὸ θέαμα, τὸ ὅποιον εἶδαν οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦται τοῦ «Ἀγίου Ἐνώχ».

Ὁ «Ρέπτων» ἀνεσηκώθη εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς τεραστίου κύματος καὶ κατόπιν ἐχρίθη ὀπίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ νῆμα. Ἀπὸ τὸ ἴδιον κύμα ἀνεπήδησαν τότε ἄλλοι καὶ πίδακες ὕδατων εἰς μέγιστον ὕψος. Ἡμποροῦσε κανεὶς νὰ υποθέσῃ, ὅτι ἦτο ἐκεῖ κρυμμένον κανὲν γιγάντιον τέρας, τὸ ὅποιον εἶχε βυθίσῃ τὴν κεφαλὴν του ὑπὸ τὸ ἀγγλικὸν πλοῖον, ἐνῶ ἡ οὐρά του ἐκτυπεῖτε τὴν θάλασσαν ἐκατὸν μέτρα μακράν...

Ὅταν ὁ «Ρέπτων» ἐφάνη ἐλνέου, ἦτο κυριολεκτικῶς ξεχωρ-βηλωμένος, τὰ κατάρτια του ἦσαν πεσμένα. τὰ ἐξάρτια του κυρμένα, τὸ σκάφος του ἦτο γυμνὸν μὲ τὴν μπάντα, καὶ ἐπαράδερνε ἐπάνω εἰς τὴν λισσασμένην θάλασσαν.

Πρὶν περάσῃ ἓν λεπτόν τῆς ὥρας, ἀφοῦ ἐκυλίσθη διὰ τελευταίαν φορὰν ἐπάνω εἰς τὸ τεραστίον κύμα, κατεποντίσθη ὁ «Ρέπτων» εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Ὁ πλοίαρχος Μπουρνάρ, οἱ ἀξιωματικοὶ του καὶ τὸ πλήρωμά του ἀνεόθησαν φοβερά καὶ ἔμειναν σὰν ἀπολιθωμένοι ἐμπρὸς εἰς ἐκείνην τὴν ἀνέξηγ-τον καὶ φοβερὰν καταστροφὴν.

Πιθὸν ὅμως νὰ μὴν εἶχεν καταποντισθῇ καὶ ὅλοι οἱ ναῦται τοῦ «Ρέπτωνος» μαζί μὲ τὸ πλοῖόν των... Ἴσως νὰ ἐπρέφθασαν μερικοὶ νὰ φύγουν μὲ τὰς φαλαινίδας... Δὲν ἐπρε-πε νὰ προσπαθῶσιν νὰ τοὺς

σώσουν πρὶν τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἀπλωθῇ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν;

Πᾶσα ἀφορμὴ ἔχουρας λητμονεῖται, ὅταν συμβαίνειν τόσον σπαρακτικὰ δυσ-τυχήματα!... Ἐπρεπε νὰ ἐκπληρωθῇ τὸ ἔργον τῆς φιланθρωπίας, τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης.

— Στὴ θάλασσα τίς βάρκας! ἐρώ-ναξεν ὁ πλοίαρχος Μπουρνάρ.

Δὲν εἶχεν περίσῃ οὔτε δύο λεπτά ἀπὸ τὴν στιγμήν τῆς ἐξκρασίσεως τοῦ «Ρέπτωνος» καὶ ἦτο ἀλόμῃ καιρὸς νὰ

βοηθήσουν τοὺς ἐπιζήσαντας ἐκ τοῦ ναυαγίου...

Ἐξάρνα, πρὶν ἢ καταβιθασθῶν αἱ φα-λαινίδες εἰς τὴν θάλασσαν, μία σύγ-κρουσις. ὅχι καὶ τόσον πολὺ ἀπότομος, ἔγινεν αἰσθητή. Ὁ «Ἀγιος Ἐνώχ», ἀφοῦ ἀνεσηκώθη ἐπὶ τὴν ὀκτὼ δακτύ-λους εἰς τὴν πρύμνην, ὡς νὰ εἶχε προσ-κρούσῃ ἐπάνω εἰς ὕψαλον, ἔκλινε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος...

Ὁ ἄνεμος εἶχε κοπάσῃ. Μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου δὲν ἐφυσοῦτε καθόλου.

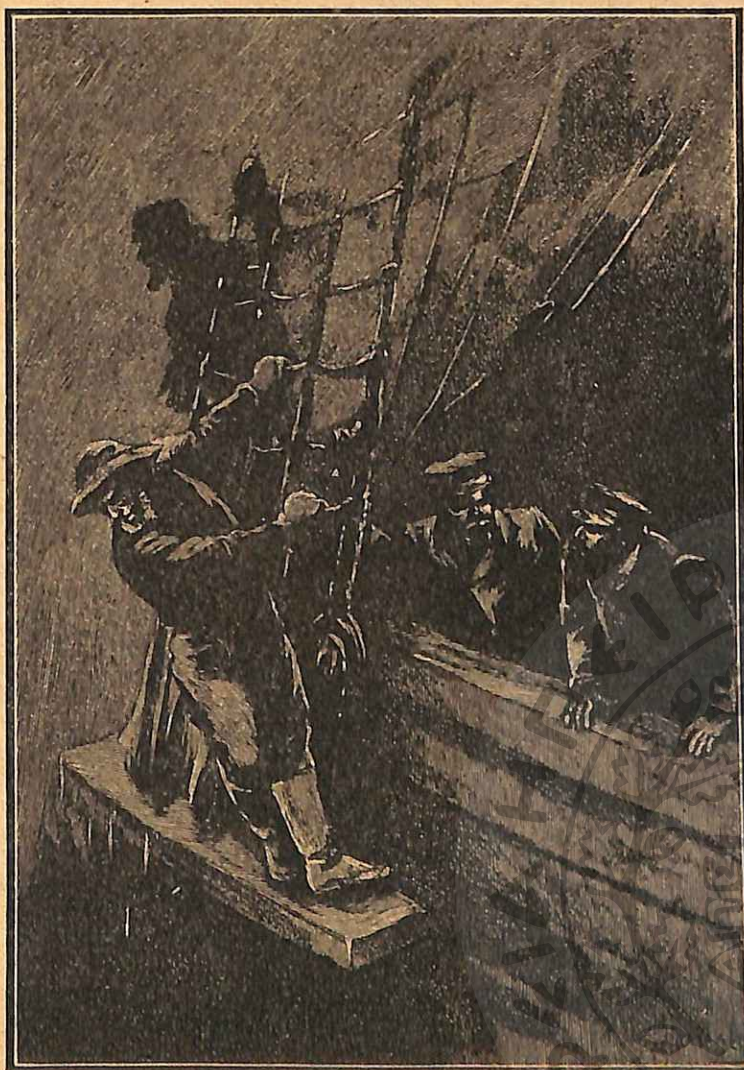
Ἡ θαλασσοταραχὴ πε-ριωρίσθη εἰς ἐλαφρὸν φλοῖσβον μόνον. Καὶ ἐπανήλθον τότε τὰ πυ-κνὰ σύννεφα τῆς ομί-χλης, τὰ ὅποια κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἡμέ-ρας ἐσκέπαζαν ἐκεῖνο τὸ τμήμα τοῦ Εἰρη-νικοῦ.

Ὅταν εἶδαν ὅτι ἐξώ-κειλαν, ἔμειναν κατά-πληκτοι ὁ κ. Μπουρνάρ καὶ οἱ σύντροφοί του.

Ἐλησμόνησαν πρὸς στιγμήν καὶ τὸν «Ρέ-πτωνα» καὶ τοὺς ναυα-γούς των Ἐπρεπε πρῶ-τον νὰ σκεφθοῦν διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ πλοίου των, διὰ τὴν ἰδικήν των ζωὴν.

Εἰς τί ν' ἀποδώσουν τὴν προσοράξιν των, ἀφοῦ ἄνεμος δὲν ἔπνεε καθόλου; Μήπως πρε-σύρθη ἐκ «Ἀγίου Ἐνώχ» ἀπὸ κανὲν ἄγνωστον ρεῦμα... Ἦσαν εἰς τὸ περιστατικὸν ἐκεῖνο πολ-λὰ τὰ ἀνεξήγητα. Ἀλ-λως τε ἡ ὥρα δὲν ἦτο κατάλληλος διὰ νὰ ζη-τήσουν καὶ νὰ εὗρουν ἐξηγήσεις.

Ἀφοῦ ἡ τρώπις τοῦ πλοίου ἐκτύπησε δύο

«Οἱ ἀξιωματικοὶ ἔπρεχαν νὰ ἐρωτήσουν...» (Σελ. 370, στήλ. 8^η)

φορὰς εἰς τὴν πρύμνην, χωρὶς ὅμως νὰ ἐξαρθρωθῇ τὸ πηδάλιον, ἡ θάλασσα εἰσώρμησεν εἰς τὸ κατὰστρωμα τοῦ πλοίου. Εὐτυχῶς ἡ ἰστιοφορία τοῦ δὲν ἐπαθε τίποτε, οἱ πρότονοι (στάντζοι) καὶ οἱ ἐπίτονοι (ἐξάρτια) ἐκράτησαν καλὰ. Ἐκόπησαν μόνον τὰ σχοινία μὲ τὰ ὅποια ἦτο δεμένη ἡ φάλανα, — ἡ ὅποια ἦτο σχεδὸν σκελετὸς τότε, καὶ τὸ ρεῦμα τὴν παρέσυρε μακρὰν.

Ἄν λοιπὸν τὸ πλοῖον δὲν ἔκαμνε νερά, ἐφαίνετο ὅτι εὐκόλῃ θὰ κατώρθωναν νὰ τὸ ξεκαθίσουν. Τί τους ἔμελλεν ἂν ἔχονταν καὶ μερικὰ βαρέλια ἐλαίου;

Ἐννοεῖται ὅτι, μετὰ τὸ δυσάρεστον ἐκεῖνο συμβάν, ὁ ναυκλῆρος Ὀλίβας ἀπέφυγε νὰ πειράξῃ τὸν Ζαχαρίαν Καβιδουλίον. Διότι βεβαίως ὁ βαρελᾶς δὲν θ' ἄρνεε τὴν εὐκαιρίαν χωρὶς νὰ τῷ ἀπαντήσῃ:

— Ἐγίνεν ἡ ἀρχή... καλὰ ξέμπερ-δέματ' αὐτὰ!

Ἐν τούτοις ὁ κ. Μπουρκάρ καὶ ὁ ὑπαρχος συνεσκέπτοντο ἐπάνω στὸ κάστραρο.

— Ὑπάρχουν λοιπὸν ρηχὰ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ Εἰρηνικοῦ... εἶπεν ὁ κ. Ἐρτώ.

— Δὲν ἤξεύρω τί νὰ υποθέσω. Ὁ χάρτης πούθεν δὲν σημειώνει ρηχὰ μετὰ τῶν Κουριλῶν καὶ τῶν Ἀλεουτίων νήσων.

Ἦνεν μὲν ἀληθὲς ὅτι εἶχαν παρέλθῃ ἐξήντα ὥραι ἀφ' ὅτου ὁ κ. Μπουρκάρ εἶχε νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ στίγμα καὶ τοῦ πλάτους καὶ τοῦ μήλους, διότι ἡ ὁμίχλη δὲν τον ἄφινε νὰ τοῦ υπολογίσῃ μὲ τὸν ἥλιον καὶ μὲ τὰ ἄστρα. Ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον, εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ, οἱ ἀνεμί καὶ τὰ ρεύματα νὰ παρέσυραν τὸ πλοῖον εἰς τὰ ρηχὰ τοῦ συμπλέγματος τῶν Ἀλεουτίων.

Κατέβη λοιπὸν ὁ κ. Μπουρκάρ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἀξιωματικῶν, ἠπλωσεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τοὺς χάρτες, καὶ προσδιώρισεν ἐπάνω εἰς αὐτοὺς μὲ τὴν διδύκτην τὴν θέσιν τὴν ὅποιαν κατεῖχε τὸ πλοῖον, ἀφοῦ ὑπελόγησε πόσον δρόμον ἔκαμιν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν.

Ἐπρπε νὰ προστείνῃ τὸν δρόμον αὐτὸν διακόσια μίλια ἀκόμη διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν πλησιέστερον ὑφαλον ἢ σκόπελον.

— Καὶ ὅμως, παρετήρησεν ὁ ἱατρός Φιλίωλ, δὲν εἶνε πιθανόν, ἀφοῦ κατηρτίσθησαν οἱ χάρται καὶ ἐπειτα, νὰ ἔγινε καμμία ἀνύψωσις τοῦ βυθοῦ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος;

Ὁ κ. Μπουρκάρ δὲν ἐφάνη ἀπορρίπτων τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν. Δὲν ἦτο καθόλου ἀπίθανον αὐτὸ που ἔλεγεν ὁ ἱατρός. Συχνὰ παραδείγματα μεταβολῆς τοῦ βυθοῦ εἴς ἡφαιστειωδῶν λόγων ἀνέφερον οἱ γεωγράφοι. Καὶ ἀκριβῶς

εἰς τὰς ἀκτὰς καὶ τὰς νήσους τῆς Σιβερίας ὑπῆρχον ἀρετὰ ἡφαιστεια. — Ἐν μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἦτο ἡ ἐνεργεῖα.

Ὅπως δὲ καὶ κανεὶς δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ ὅτι ὁ «Ἅγιος Ἐνῶχ» εἶχε ἐξοκείλῃ. Ἐβολιδουκόπησαν τὰ νερά, εἰς τὴν πύραν καὶ εἰς τὴν πρύμνην, καὶ δὲν ἦσαν βάρους περισσώτερον ἀπὸ τέσσαρας ἢ πέντε πόδας. Ὁ Καβιδουλίος καὶ ὁ ξυλουργὸς Φερούς διετάχθησαν νὰ καταβούν εἰς τὸ κύτος καὶ νὰ ἐξετάσουν προσεκτικὰ τὰ τοιχώματα τοῦ πλοίου. Πούθεν δὲν εἶχε φανερωθῇ ἀνοιγμὰ τὸ πλοῖον δὲν ἔκαμνε νερά.

Ἡ νύκτα ἐφάνη εἰς ὅλους ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἐνέλειονε. Μὲ τὸν ἐλάχιστον παφλασμὸν τῆς θαλάσσης, οἱ ἀξιωματικοὶ ἔτρεχαν νὰ ἐρωτήσουν τοὺς σκοποὺς τοὺς ὁποίους εἶχαν τοποθετήσῃ εἰς τὰ παρεξάρτια. Ἀλλὰ τίποτε τὸ ἀνησυχαστικὸν δὲν ἐφαίνετο...

Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ, εἶχε διατάξῃ νὰ καταβῇ ὅλας τὰς λέμβους εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὰς ἐφόρτωσε μὲ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα τρόφιμα, διότι ἦτο πιθανὸν νὰ τὸν ἀναγκάσουν αἱ περιπτώσεις, — καμμία ἐξαφνικὴ θαλασσοταραχὴ, ἢ ἀναποδογυρισμὸς τοῦ πλοίου, — νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν τύχην του. Καὶ τότε θὰ ἐπροσπαθοῦσε νὰ φθάσῃ μὲ τὰς λέμβους πλέον εἰς τὴν πλησιέστεραν ξηράν.

Ἡ πλημμυρὶς τῆς παλιρροίας εἶχε ἀρχίσῃ νὰ γίνεταί οἰσθητὴ κατὰ τὰς ἐνδεκα. Ἡ θάλασσα θὰ ἔφθανεν εἰς τὸ ὑψηλότερόν της σημεῖον κατὰ τὰς δύο. Ὑπῆρχεν ἐλπίς ὅτι τότε θὰ ἀνεσηκώ-νετο καὶ θὰ ἐξεκαθίξε μόνον τοῦ τὸ πλοῖον.

Παρηκολούθουν λοιπὸν οἱ ἀξιωματικοὶ μὲ προσοχὴν τὴν πρόδον τῆς πλημμυρὸς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκοτεινῆς νυκτός.

Δυστυχῶς, ὅταν ἦλθε καὶ ἐπέρασεν ἡ κρίσιμος στιγμή, ὁ «Ἅγιος Ἐνῶχ» οὔτε ἐσάλευσε καὶ ἀπὸ τὴν θέσιν του. Τί θὰ συνέβαινε λοιπὸν ὅταν ἡ ἀμπωτίς θὰ κατεβίβαζε τὰ νερά εἰς τὸ κατώτατον σημεῖον τῶν: Δὲν θὰ ἔπεφτεν ἐντελῶς μὲ τὴν μπάνα τὸ πλοῖον;

Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ διέταξε τότε νὰ βάλουν, δεξιά καὶ ἀριστερά, δύο ἀμοιβάς κεραιάς, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐκρησίουσαν ὡς δεκανίκια εἰς τὸ πλῆθος τὴν στιγμήν ποῦ θὰ ἐφευγαν τὰ νερά. Ἀλλὰ καὶ τὰ δεκανίκια αὐτὰ ἔμειναν ἀρηρησι-μοποίητα.

Κατὰ τὰς ἐπτὰ τὸ πρωὶ μίξ λάμψις ἔκαμε ταὺς ἀτμοὺς τῆς ὁμίχλης νὰ κοκκινίσουν πρὸς τὴν ἀνατολήν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ τοὺς διαλύσῃ. Ὅπως τὴν νύκτα, οὕτω καὶ τὴν ἡμέραν οἱ ἐξο-κεῖλαντες δὲν ἔβλεπαν τίποτε γύρω των.

Ἐμειναν λοιπὸν ἄπρακτοι, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ ἥλιος θὰ ἐφαίνετο, κατὰ τὸ μεσημέρι τοῦλάχιστον. Τότε πλέον ὁ κ. Μπουρκάρ ἐσκόπευε νὰ προσδιορίσῃ ἀκριβῶς τὸ στίγμα καὶ μὲ τὰ ναυτικὰ ἐργαλεῖα, μὲ τὸν ἐξάντα καὶ τὸ χρονόμετρον.

Ἐνηργήθη νέα καὶ λεπτομερεστέρα ἐπιθεώρησις τοῦ κύτους. Ὁ μάστορ-Καβιδουλίος καὶ ὁ ξυλουργὸς Φερούς μετετόπισαν ἀρετὰ βαρέλια ἀπὸ τὴν πρύμνην, καὶ ἐβεβίωθησαν πάλιν ὅτι καμμία ἀβάρια δὲν εἶχε συμβῇ. Ἐννοεῖται ὅτι, ἐνῷ ἔκαμιν αὐτὴν τὴν ἐργασίαν ὁ βαρελᾶς μας, ἐσκέπτετο συγχρόνως ὅτιπολὺ προτιμότερον θὰ ἦτο ἂν τα ἀνέβαζαν εἰς τὸ κατὰστρωμα, ἄδεια καὶ γεμάτα, καὶ τα ἐπετοῦσαν εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ ἐλαφρώσουν τὸ πλοῖον...

Ἡ ὥρα ἐπεριούσε, καὶ ὁ οὐρανὸς δὲν ἐκαθάρειν. Ὁ κ. Μπουρκάρ μὲ τὸν ὑπαρχον ἐπῆγαν μὲ τὴν λέμβον νὰ ἐρευνησὺν ὁλόγυρα εἰς τὸ πλοῖον, ἐντὸς ἀκτίνος ἐκατὸν περίπου μέτρων, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἀνεκάλυψαν.

Ἐπρπε πρὸ παντὸς νὰ ἐξακριβώ-θῃ ἂν εὐρίσκοντο πλησίον εἰς ξηράν, ὅπου θὰ ἠδύνατο νὰ προσγγίσουν αἱ λέμβοι, ἂν ἐξηναγλάζοντο νὰ ἐγκατα-λείψουν τὸ πλοῖον. Ἦνεν ὅμως ἀληθὲς ὅτι ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ κατ' οὐδένα λόγον παρεδίχετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ νῆσος ἢ ἡπερος εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

— Ὅχι, κύριε Φιλίωλ, ὅχι! ἀπήντησεν εἰς τὸν ἱατρὸν, ὅταν οὗτος τὸν ἠρώτησεν. Ἐξανακύτταξε τὸς ὑπολογισμοὺς μου, καὶ εἶνε ἀκριβεῖς. Ἀπέχομεν τοῦλάχιστον διακόσια μίλια ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἀκρὰν τῶν Κουριλῶν.

Ἐπανέρχομαι λοιπὸν εἰς τὴν πρώτην ἐξηγήσιν ποῦ ἔκμα, εἶπεν ὁ ἱατρός. Ὅθ' ἔγινε χωρὶς ἄλλο ἐδῶ κα-ποὶ ἀνύψωσις τοῦ βυθοῦ, καὶ δι' αὐτὸ ἐξώκειλεν ὁ «Ἅγιος Ἐνῶχ»...

Δὲν εἶνε ἀπίθανον αὐτὸ, ἀπήντη-σεν ὁ κ. Μπουρκάρ. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ παραδεχθῶ ὅτι συνέβη λάθος ἢ παρεκ-τροπὴ ἀπὸ τὴν πορείαν μας, καὶ ἐ-πέσαμεν ἔξω...

Ἦτον ἀτύχημα ἀληθὲς ὅτι δὲν ἐση-κώθη ἄερας. Ἐν πρώτοις θὰ ἐσάρευεν ὅλους τοὺς ἀμους τῆς ὁμίχλης καὶ θὰ ἐκαθάρει τὸν ὁρίζοντα. Ἄν μάλιστα ἐφυσούσιν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς δύσεως, τὸ πλῆρωμα θὰ ἐσοπράριζε τὰ πικνὰ καὶ θὰ ἠνάγκαζε τὸν «Ἅγιον Ἐνῶχ» νὰ σπρῇ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸν βράχον...

— Ἀς περιμείνωμεν... ὡς περιμεί-νωμεν, φίλοι μου!... ἐπανελάμβανεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, ὅστις ἴσθαινετο ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀνυπομονήσει καὶ ἡ ἀ-νησυχία τῶν ναυτῶν του. Ἐλπίζω ὅτι αὐτὴ ἡ ὁμίχλη θὰ διαλυθῇ τὸ ἀπόγευ-

μα, καὶ ὅτι θὰ μάθωμεν ἐριστικῶς πλε-ον εἰς ποῖαν κατὰστασιν εὐρισκόμεθα. Ἀβάρια δὲν ἔχομεν, ἐπομένως εὐκόλῃ θὰ ξεκαθίσωμεν!

Ἀλλὰ, ὅταν οἱ ναῦται καὶ οἱ μαθη-τεῦόμενοι ἐγύριζαν νὰ κυττάξουν τὸν Ζαχαρίαν Καβιδουλίον, τὸν ἔβλεπαν ποῦ ἐκουνούσε τὴν κεφαλήν του μὲ τὰ πολλὰ καὶ ἀκένιστα μαλλιά του, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι αὐτὸς δὲν ἦτο καθόλου αἰσι-δοζῆς. Καὶ βεβαίως αὐτὸ δὲν τοὺς ἡσύ-χαζε καθόλου!

Ἐν τῷ μεταξύ, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πλημμυρὶδα, τῆς ὁποίας τὸ ρεῦμα ἤρ-χετο ἀπὸ τὴν ἀνατολήν, νὰ σπρώξῃ τὸ πλοῖον περισσότερον ἐπάνω εἰς τὸν βρά-χον, ὁ κ. Μπουρκάρ ἀπεφάσισε νὰ ἐκ-τονίσῃ μίαν ἰσχάδα (ἀγκουρέ-το) πρὸς τὴν πρύμνην.

Ὁ ναυκλῆρος Ὀλίβας καὶ ἕνας νύ-της ἐμβήκαν εἰς μίαν φαλινίδα, διὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ υποπλοίαρχου Ἀλλῆτ.

Ἡ φαλινὶς ἀπεμκρύνθη ἀπὸ τὸ πλοῖον, ἐνῷ ἀπὸ τὸν «Ἅγιον Ἐνῶχ» τῆς ἐκαλουμένης ἀγκούρας...

(Ἐπεται συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΣΚΙΑΜΑΧΙΑ

Εἶδα μίαν ἡμέραν... Μία στιγμή, παρκαλῶ! Δὲν εἴμπορὼ νὰ σας βε-βαιώσω ἂν το εἶδα τὴν ἡμέραν, ἐνῷ ἡ-μουν ἐξυπνος, ἢ τὴν νύκτα εἰς τὸν ὕ-πνον μου. Ἐνὰ μόνον πράγμα εἶνε βέ-βαιον: — ὅτι, καὶ ἐνῷ κοιμοῦμαι, μένω ἐξυπνο...

Ἐξακολουθῶ λοιπὸν:

Εἶδα τὴν Πίσσαν, τὴν σοφὴν γάταν τῆς «Διαπλάσεως», νὰ κρατῇ μὲ τὰ νύ-χια τῆς ἑνὰ χερτὶ καὶ νὰ... γράφῃ. Μάλιστα, φίλοι μου, νὰ γράφῃ! Ἐγὼ ποῦ ὅλα τα ξεύρω καὶ ξεύρω φυσικὰ καὶ τὴν γλώσσαν τῶν γάτων, εἰδιόβαζα ἀπὸ πᾶν ἀπὸ τὸν ὦμόν της.

Ἡ Πίσσα ἔγραφε «Ἀπομνημονεύμα-τα» ἀπὸ τὴν νεανικήν της ἡλικίαν. Καὶ τὸ κεφάλαιον ποῦ εἰδιόβαζα ἐγὼ, ἐπεγρά-φετο «Σκιαμαχία» καὶ ἔλεγεν:

★

«... Ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν ἐδοῖχα μόνον μου νὰ κάμω τὸν περιπατόν μου, καὶ ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου:

— Καλλίτερα μονάχη, παρὰ μὲ τ' ἀδελφία μου ποῦ πιχνόμαστε διερκῶς στὸ νυχόπολεμο!

Ἐπῆγα καὶ ἐξαπλώθηκα ἐπάνω στὰ μαλακὰ χορταράκια, κοντὰ στὴν ἀκρο-ποταμιά, καὶ ἐμισόκλεισα τὰ μάτια μου, καὶ ἄρχισα νὰ κάμω ρὸν-ρὸν-ρὸν. Καὶ ἐσυλλογιζόμουν τὰ βάζαντα ποῦ ἐτρα-βοῦσαν στὸ σπῖτι. Οἱ ἀδελφοί μου καὶ ἀδελφές μου καθημερινῶς μ' ἐχτυποῦ-

σαν μὲ τὰ μυτερά νυχάκια των. Ἐν-νοεῖται ὅτι καὶ ἐγὼ τοὺς ἀνταπέδιδα τα ἴσα, καὶ ἡ μητέρα μας ἔλεγε ὅτι ἐρταί-γχε με ὅλοι, καὶ μας ἐδερνε ὅλους.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι κακὴ, οὔτε φιλονεικος, εἶπα πάλιν ἀπὸ μέσα μου. Ἐγὼ ποτὲ δὲν μαλὼνω μὲ κανένα, ἐκ-τὸς ἂν ἔλθουν καὶ με πειράξουν...

Ἐνῷ ἔλεγα αὐτὸ, ἀνίσχ' τὰ μάτια μου καὶ ἐκύτταξα γύρω. Ἦταν ὡραία λιανάδα, καὶ τὰ λουλούδια ἐμοσχοβο-λοῦσαν, καὶ τὰ χορταράκια ἦσαν μαλα-κά σὰν τὸ βελούδο.

— Ἦθελαν νὰ ζοῦσα πάντοτε ἐδῶ! εἶπα πάλιν. Κ' ἔτσι οὔτε ὁ Ψῖνος, οὔτε ὁ Κίφ, οὔτε ἡ Ἀσπρούλα, τὰ ἀδελφία μου, θὰ ἤμποροῦσαν νὰ με πειράξουν! Ἐγὼ δὲν πειράζω κανένα, δὲν μαλὼνω μὲ κανένα, καὶ ὁποῖος λέγει τέτοιο πράγμα, ἔχει μεγάλο λάθος.

Ἐτεντώθηκα τότε ἀπὸ τὸ καμάρι μου καὶ ἐπῆγα πολὺ κοντὰ εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐκύτταξα μέσα στὸ νερό ποῦ ἦτο καθαρὸ καὶ φεγγερό σὰν τὸ γυαλί.

Ἐσκυψα νὰ το κυττάξω, καὶ — ὦ! φρίκη! — εἶδα ἑνὰ γατάκι ἐκεῖ μέσα. Δὲν ἤξεύρετε τί θυμὸς με ἔπιασε! Ἐνῷ ἐθαρροῦσα πῶς ἤμουν μόνη, ἐξήρνα μοῦ περυσίσθη καὶ σύντροφος στὴ μοναξιά μου!

Ἀπλὼν λοιπὸν τὸ χέρι μου, νὰ τοῦ δώσω μὴ στὰ μούτρα. Ἀπλὼνε συγ-χρόνως καὶ αὐτὸ τὸ δικό του. Ἐμκίεῦ-θηκα τότε, καὶ ἐτέντωσα τὴν ράχι μου ὅσο ἤμπορούσα ὑψηλότερα. Τὸ ἴδιο ἔ-καμε καὶ αὐτό, μὲ τὴν διακρορὴν μόνον ὅτι... ὅτι τοῦ ἔκαμε ἀνάποδα!

— Καλέ, πῶς μπορεῖ καὶ στέκεται ἀνάποδα αὐτὸ τὸ κακὸ γατί; εἶπα ἀπὸ μέσα μου. Δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ εὐρη-εῖ ἐπὶ τέλους τὴν ἡτύχην του! Τώρα μὰς ἔρχονται καὶ ὑποβρυχίως οἱ γάτες νὰ μας πειράξουν. Φαντάσου νὰ βγῇ ἀπὸ ἐκεῖ κάτω καμμία οἰκογένεια ἀπὸ γάτες καὶ γατάκια, καὶ νὰ μου ριχθοῦν μὲ τὰ νύχια των! Βέβαια, ἐπίτηδες ἐκρύβθησαν ἐκεῖ μέσα καὶ μου κάμνουν καρτέρι. Μὰ, ὅς τοὺς δείξω ἐγὼ!

Καὶ ἀπλωσα πάλιν τὸ χέρι μου.

Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ ἡ ἄλλη γατίτσα.

— Ἀπὸ ποῦ ἦρθες, τί ζητεῖς ἐδῶ,

τὴν ἐρωτῶ.

Καμμία ἀπάντησις.

Εἶδες ἐκεῖ ἀνατροφή! Δὲν κατὰδέ-χεται οὔτε ν' ἀπαντήσῃ ἡ μοῦρη της.

— Μίλησε λοιπὸν! τῆς ἐρώναξα, καὶ ἐκούνησα τὴν οὐρά μου.

Ἡ ἄλλη γατίτσα ἐκούνησε καὶ αὐτὴ τὴν οὐρά της, ἀλλὰ πάλιν δὲν μου ἔ-δωκε καμμίαν ἀπάντησιν.

Ἄ! μὰ τότε ἐπαράθυμωσα! Τῆς δείχνω τὰ δόντια μου, ἄγρευω, γουρλό-νω τὰ μάτια μου, — καὶ αὐτὴ τὸ ἴδιο.

Ἐλύσταξα πὰ ἀπὸ τὸ πείσμα μου.

Παίρνω φόρ' νὰ πέσω ἐπάνω της καὶ νὰ της βγάλω μὲ τὰ νύχια μου τὰ μά-τια, ἀλλὰ κάποιος μ' ἄρπαξε ἀπὸ τὴν ἀκρὰ τῆς οὐρᾶς μου.

— Κι' ἄλλος ἐχθρὸς! εἶπα ὅπο μεί-σα μου, καὶ ἐγύρισ' ἀμέσως νὰ τοῦ ἐπιτεθῶ.

Ἀλλὰ ποῖος ἦτο νομίζετε; Ἦτον ἡ μητέρα μου, ποῦ με εἶδε ὅταν ἐξε-πόρτισα. καὶ μ' ἐπῆρε τὸ κατόπιν. καὶ μ' ἐτύλαχε μὴπως κάμω καμμιὰ ἀνη-σία...

— Ἀνόητη! μοῦ εἶπε. Ἄν δὲν σε ἐπρόφθαινα, θάπερτες στὸ νερό καὶ θὰ ἐπνιγόσουν! Δὲν βλέπεις πῶς εἶνε ἡ σκιά σου μονάχη μέσα 'στὸ νερό; Δὲν εἶνε ἄλλη γατίτσα, παρὰ ἡ εἰκόνα σου, ἡ σκιά σου. Ἐτσι εἰσθε ἐσεῖς τὰ φιλό-νευκα γατάκια. Ἀμὰ δὲν ἔχετε ἄλλον γιὰ νὰ μαλῶστε, πιάνεσθε μὲ τὴν σκιάν σας. Τὸ ἴδιο κάμνουν καὶ τὰ εἰ-λόνευκα παιδάκια, ποῦ γρυιάζουν καὶ χτυπιῶνται μόνα των, ὅταν δὲν ἔχουν ἄλλους ἀνθρώπους γιὰ νὰ βασανί-σουν...

★

— Εἶχε δίκαιον ἡ μητέρα σου, Πίσ-σα μου! Ἐφώναξα τότε ὁ ὑποφαινό-μενος.

Ἀλλὰ ἡ Πίσσα, μόλις ἀντελήφθη ὅτι εἰδιόβαζα τὰ μυστικὰ της «Ἀπομνη-μονεύματα», ἐγύρισε καὶ μ' ἐσχυγγού-νισε στὸ χέρι πρὸς τιμωρίαν τῆς ἀδια-κρισίας μου, καὶ ἐφυγε τρεγάτη.

Ἐτρεξα τότε καὶ ἐγὼ νὰ σας γράψω ὅ,τι εἰδιόβαζα... πρὸς τιμωρίαν της.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Μὲ τὸ κύμα φτερουγίζει
Σὰν θαλάσσιον πουλί,
Καὶ μὲ τὰ κουπιά ἀρμενίζει
Κι' ἂν γενῇ ὁ γιάλος γυαλί.

Μὰ σὰν εἶνε 'στὸ καράδι,
Πάντα ὁ ναυτὸς τὴ θωρεῖ
Σὰν ἐλπίδα, ποῦ δὲν παύει
Νί τονε παρηγορεῖ.

Γιὰ τὴν βάρκα θὰ τον φέρῃ,
Σὰν ἀράνη ἀντικρυά,
Στὰ κρογιάλια καὶ 'στὰ μέρη
Ποῦ ἡ καρβούλα του πονᾷ.

Καὶ — ὁ Θεὸς νὰ τὴν τοῦδῃ —
Τὸ καράδι ἂν βυθισθῇ,
Τὴ ζωὴν του ἴσως γλυτώσῃ
Ἡ βαρκούλα του ἡ πιστή.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΖ'.

«Ο κύριος Μπέμπης είχε πέρχ πολὺ συλλογισμένους. "Όταν μεγαλώσω, τότε θὰ μπορέσω νὰ κρίνῃ καλλίτερον ἂν εἶνε ἀληθινὰ αὐτὰ που γράφουν τὰ βιβλία διὰ τὰ ζαχαροκάλαμα, καὶ τὰ ἰνδικὰ καρύδια, καὶ τοὺς ἀγρίους ἀνθρώπους, καὶ διὰ τόσα ἄλλα πράγματα...»

Ὁλίγον ἔλειψε νὰ λησμονήσω ἓνα πολὺ σπουδαῖον πρᾶγμα. Ὁ κύριος Καραγκιόζης ἐγύρισε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ σπίτι. Τὸν εὗρεσαν μέσῃ στὴ βάρκα, μιά ὥρα μακριὰ ἀπὸ τὸ νησάκι, κοντὰ ἔναν καταρράκτην που ἐστρεφε τὸν τροχὸν ἐνδὸς νερομύλου. Δὲν εἶχε ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ τὸ ταξίδι. Φάνετο ὅτι ἡ εὐθυμία του πολὺ τον ἐβοήθησε καὶ του ἔδωσε θάρρος εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν ταξίδι του.

Φαίνεται ἐπίσης ὅτι εἶχε φάγῃ ὅλα τὰ μπισκότα, διότι εἶχε χοντρήνῃ ὑπερβολικᾶ. Ὁ κύριος Μπέμπης τον ἐμάλωσε γιὰ τὴ φευγάλα του πολὺ περισσότερον παρὰ γιὰ τὴν λαι-

« Εἶχε χοντρήνῃ. »

μαργιαν του. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἦτο δικαιολογημένη ἡ λαιμαργία τοῦ κυρίου Καραγκιόζης. Ἄν ἔμενε νηστικός ὁ ἄνθρωπος μιά νύκτα ὀλάκαιρη, καὶ μάλιστα στὴ θάλασσα, μποροῦσε νὰ πάθῃ ἢ ὑγεία του.

Θὰ εὐχαριστηθῇτε, ἐλπίζω, ὅταν μάθετε ὅτι ὁ περιφημὸς ζωγράφος κ. Στέφανος ἔγινεν, ὕστερα ἀπὸ τὸν Δουλοῦ, ὁ καλλίτερος φίλος τοῦ Μπέμ-

πη. Δὲν κατάρθωσεν ὁμῶς ὁ κύριος Μπέμπης νὰ ξεμάθῃ καὶ νὰ μὴν τον λέγῃ Ροβινσὼν. Καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔμεινε πιά εἰς τὸν κ. Στέφανον, — ὁ ὁποῖος δὲν θυμῶναι ὅταν τὸν φωνάζουν ἔτσι οἱ φίλοι του.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΕΛΟΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

«Ὁ Κάρολος μὲ εἶχεν ἀκολουθήσῃ. «— Αἰμιλία, μοῦ εἶπεν, ὅταν ἦλθες κ' ἐκάθησε δίπλα μου, σὺς παρακαλῶ, ἐξηγήσατέ μου τί σημαίνουν αὐτά; "Ε-χετε τίποτε νὰ ἐντραπήτε; καὶ κρύβεσθε ἔτσι;»

«— Τὸ αἰσχρὸς που πέφτει εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ πατέρους μου εἶνε καὶ ἰδὲν μου! ἐφώναξα ἐγὼ.

«— Τὸν νομίζετε ἐνοχον λοιπόν;

«— "Ὁχι βεβαίως" μ' ἐρωτᾶτε καὶ ὅλας;

«— Δατὶ λοιπόν;

«— Οἱ ἄλλοι τον νομίζουν ἐνοχον!

Δὲν εἰμυρῶ νὰ ὑποφέρω τὴν ἐκφροσίν που παίρουν τὰ πρόσωπα των, τάχα διὰ νὰ με συλλυποθῶν, τὰ «ἡ καίμενη ἢ Αἰμιλία» που λέγουν, τὰ συμπαντικὰ των βλέμματα, καὶ τὴν φροντίδα των νὰ μὴ μου ἀναφέρουν ποτὲ διὰ τὸν μπαμπά. Προτιμῶ ἐκείνους που εἶνε εἰς τὸ φανερὸν ἐναντίον του, ὅπως ἡ μίς Ὁ' Νέιλ ἢ ὁποῖα το λέγει καθορᾶ: «Τὸ ἤξευρα ἐγὼ πῶς ὁ Φρειδερίκος αὐτοῦ θὰ κατανοῦσε!» Ἡ τρελλόγρηκα! Τούλάχιστον ξεύρει κανεὶς πῶς νὰ φερθῇ μ' αὐτὴν ἐνῶ μὲ τοὺς ἄλλους! Πρέπει ἴσως καὶ νὰ τοὺς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν συμπάθειάν των...

«— Ὅποιος σας ἀκούσῃ, θὰ εἰπῇ ὅτι δὲν ἔχετε οὔτε ἓνα φίλον, Αἰμιλία.

«— Δὲν λέγω αὐτό, Κάρολε! ἀλλὰ ὁ ἀγαπητὸς σας κύριος Διλλίγχαμ, ὁ δικαστής, βεβαίως δὲν εἶνε φίλος μας.

«— Μὴν ἀνησυχεῖτε, μοῦ ἀπήντησεν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θ' ἀλλά-

ξουν γνώμην καὶ τρόπους ἐντὸς ὀλίγου· λοιπόν, σηκώσατε ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀποδείξατέ τους ὅτι ἐσεῖς, τούλάχιστον, πιστεύετε ἀθῶον τὸν πατέρους σας.

«— Αὐτὸ ὁμῶς δὲν θὰ τον σώσῃ, ἐπιθύρῃσα ἐγὼ.

«— Τὸ δίκαιόν του θὰ τον σώσῃ! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος. Σὰς το ἐπαναλαμβάνω, ὁ πατέρας σας δὲν εἶνε ἐνοχος, καὶ θὰ το ἀποδείξω!...

«Ἡ πεποίθησίς μου δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἐνιγχύσεως· ἀλλ' ἡ πεποίθησις, τὴν ὁποίαν αὐτὸς μοῦ ἐξέφραξε μὲ τὴν βεβαιότητα, μ' ἔκαμνε ν' ἀτενίσω μὲ ὀλιγώτερον τρόπον τὴν ἔλθουσιν αὐτῆς τῆς ἀξιοσημνήτου ὑποθέσεως. "Ὡ! ναι, εἶνε ἀληθινὸς φίλος μας αὐτός, καὶ δὲν θὰ με εὕρῃ ἀχάριστον, — ἄς εἶνε βέβαιος δι' αὐτό.

«Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μας συνήντησμεν διάφορα πρόσωπα· ἔλαμν ὅτι ὁ Κάρολος μ' ἐσυμβούλευσε νὰ κάμω, ἐβόδιτα μὲ τὴν κ φαλὴν ὑψηλὰ καὶ βλέπουσα κατ' εὐθείαν ἐμπρὸς μου. "Ἀχ! κυρία Φάγγ, τί φοβερόν που εἶνε, καὶ ὅταν ἀκούῃ κανεὶς δὲν ἔχει τίποτε νὰ μεμυρῇ τὸν ἑαυτὸν του, νὰ μὴν εἰμυρῇ νὰ κυττάξῃ κατὰ πρόσωπον τοὺς ἄλλους, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ ὅτι κοκκινίζει!..."

Κυρία Φάγγ.

«Θάρρος, Αἰμιλία, ἔχε πεποίθησιν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ! "Ὁ,τι καὶ ἂν συμβῇ, νὰ σκέπτεσαι πρὸς παντὸς ὅτι, ἐφ' ὅσον μένεις κοντὰ στὴ μητέρα σου, μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν καρτερίαν που ἔχεις, αὐτὴ θὰ ὑπερβῇ ὅλας τὰς δοκιμασίας, ὅσον ὁδυνῇ καὶ ἂν εἶνε. Αὐτὸ ἄς σου εἶνε παρηγορίᾳ εἰς τὴν δυστυχίαν σου!

«Μὴ διστάζεις νὰ ἐρχῇσαι καὶ νὰ μοῦ ἐκμυστηρεύσῃς τὴν λύπην σου, φιλάττη μου Αἰμιλία! Ὁ ὑποφέρων ὀλιγώτερον, ὅταν δὲν θὰ ὑποφέρῃς μόνῃ. "Ἀρ' ὅτου σε ἐγνώρισα, αἱ λύπαι σου καὶ αἱ χαραὶ σου εἶνε καὶ ἰδικαί μου λύπαι καὶ χαραί. "Ἦθελα νὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπαιρνα ἐγὼ ὅλας τὰς λύπας καὶ νὰ σου ἄρινα μόνον τὰς χαράς!»

Ἦλθεν ἐπὶ τέλους ἡ ἡμέρα τῆς δίκης. Ἡ αἴθουσα ἦτο γεμάτη ἀπὸ κόσμον, διότι ὅλον τὸ Κιμπασσέτον εἶχε συγκινήθῃ μὲ αὐτὴν τὸν ὑπόθεσιν. Ἡ κυρία Καρολίνα Χώδ, ὑποστηριζομένη ἀφ' ἐνὸς ὑπὸ τῆς κόρης τῆς Αἰμιλίας καὶ ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τῆς Βιργίνιας Κοῦρτις, εἶχε καταφύγῃ εἰς τὴν σκοτεινότεραν γωνίαν. Εἶχε σκεπασμένον τὸ πρόσωπόν της μὲ ἓνα πυκνὸν πέπλον. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ὀλίγον τὴν ἐγνώριζαν· δὲν ἦτο συντοπίτισα των, καὶ, ἀφ' ὅτου ἦλθε νὰ μένῃ εἰς τοῦ πενηθεροῦ της, ἔζησε τόσον περιωρισμένην ζωὴν,

ὥστε ἔμεινε δι' ὅλους τὸσον ξένη ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐρχομοῦ της. Μολαταῦτα ὅλοι ἔλεγαν, ὅτι «μόνον καλὰ πράγματα ἤκούοντο δι' αὐτὴν». Τὴν ἡμέραν τῆς δίκης, ὅλοι παρετῆρησαν, ὅτι «ἐφαίνετο πολὺ καταβεβλημένη», καὶ ἐκρυβόλεγαν ὅτι «καλὸν εἶνε νὰ ἐλπίζῃ κανεὶς χάριν αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης γυναίκος, ὅτι ὁ Φρειδερίκος θ' ἐκπλύνῃ τὴν κατηγορίαν, ἢ ὁποῖα τον βαρύνει.»

Ἐν τούτοις ὅλων αἱ συμπάθειαι ἐστρέφοντο κυρίως πρὸς τὸν πλοίαρχον Χώδ καὶ τὴν Αἰμιλίαν. Ἦτο ἴσως διχασμένη ἡ κοινὴ γνώμη ὅσον ἀφορᾶ τὸν Φρειδερίκον Χώδ καὶ τὴν σύζυγον του· ἀλλὰ μία καὶ ὁνὴ γνώμη ὑπῆρχε διὰ τὴν ἐγγονὴν καὶ τὸν πάππον. "Ὁλος ὁ κόσμος ἐστρεφε βαθὺν σεβασμὸν πρὸς τὸν πλοίαρχον, καὶ, μέλει νῦν δὲν εἶχαν τὰ μάτια των κλειστὰ ὅσον ἀφορᾶ τὰ ἐλαττώματα τῆς ἐγγονῆς του. τὴν ὁποίαν δὲν ἐχώνευαν διὰ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ ἐλευθεροσμίαν της, ὅλοι τὴν ἀγαποῦσαν εἰς τὸ χωρίον.

Ἡ δυστυχισμένη Αἰμιλία ἐπροσπαθοῦσε νὰ μειδιά διχρῶς, «διὰ νὰ ἐγκαρδιόνη τὴν μητέρα της». Ἀλλὰ τὸ μειδιάματός της ἦτο βουτηγμένον στὰ δάκρυα, καὶ τὰ μῆλα των παρειῶν της, ἐναλλοξέωχα καὶ κατακόκκιννα, ἐδείκνυνον πόσον βαθεῖα ἦτο ἡ συγκίνησίς της, ἐνῶ τὰ μάτια της ἔμενον διχρῶς προσηλωμένα εἰς τὸ ἴδιον σημεῖον, «ἀπὸ τὸν φόβον μήπως συναντήσουν φιλικὰ μάτια καὶ φανερώσουν ἔτσι τὸ πόνον των». Ὁ Κάρολος Πρίστων, καθήμενος παρὰ πλεύρῳς τοῦ κ. Λόριγκ, «εἰς τὴν γωνίαν των δικηγόρων», δὲν ἐφαίνετο βλέπων τίποτε ἄλλο παρὰ τοὺς ἐξόχους νομικοὺς συναδέλφους του, τὸν δικαστὴν, τοὺς ἐνόρκους, — μὲ τὸν σωρὸν των χαρτίων που ἐσκέπλυναν τὸ τραπέζι.

Βαθυτάτη σιωπὴ ἐδοκίμειεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὅλων τὰ μάτια ἐκύτταζαν πρὸς τὴν θύραν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ εἰσχωθῇ ὁ κατηγορούμενος. "Όταν δὲ ἐνεφανίσθη, ἡ μίς Ὁ' Νέιλ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ κάτω, ἐνῶ ἀνεσηκώετο εἰς τὴν ἄκρην των ποδῶν της διὰ νὰ τον ἰδῇ καλλίτερα.

Ὁ κ. Φρειδερίκος Χώδ ἦτο ὥριος ἄνθρωπος· ἀλλὰ τὰ γένεια του καὶ ἡ κόμη του εἶχαν τόσον λευκανθῇ κατὰ τὸ διάστημα τῆς προφυλακισέως του, ὥστε δὲν ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ τον κατηγορήσῃ, ὅπως συχρὺ συνέβαινε προτῆ-

τερα, ὅτι ἐφαίνετο νεώτερος ἀπὸ τὴν ἡλικίαν του.

"Ὁ,τι καὶ ἂν ἔλεγαν ἡ Αἰμιλία, ὁ πατέρας της εἶχεν ἀκόμη μερικὸς ἀληθινὸς φίλους: τὸν ἱατρὸν Πρέσκωτ ἐν πρώτοις, καὶ ἐπειτα τὰς οἰκογενεῖας Σάμφορν, Κοῦρτις, Σέλδεν καὶ Τόπλιφ· ἀλλὰ, ἐν γένει, ὀλίγοι, καὶ αὐτοὶ ὀλίγον ἐγνώριζαν τὸν χαρκατῆρά του, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι οὔτε αὐτὸς

« Ἡ γραῖα κυρία ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἑδραν. » (Σελ. 373, στήλ. γ'.)

ἐζητοῦσε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸν χαρκατῆρα των ἄλλων, διότι πολὺ περισσότερον ἐνησχολεῖτο μὲ τὰ βιβλία του καὶ μὲ τοὺς ρεμβασμούς του, πρὸς μὲ τὰς κοινὰς λεγομένας κοινωνικὰς σχέσεις.

Κανεὶς δὲν τον ὑπερασπίζετο τόσον θερμῶς ὅσον ὁ ἱατρὸς Πρέσκωτ· ἂν κανεὶς ἔκαμνε τὸ σφάλμα νὰ εἰπῇ ἐνώπιόν του ὅτι ἓνας ἄνθρωπος τόσον καιρὸν χρεωμένος ἦτο ἱκανὸς νὰ κάμῃ καὶ τὰ χειρότερα πράγματα:

— Μὴ μοῦ ὁμιλεῖτε διὰ τὸν Φρειδερίκον, ἐφώναξε· δι' αὐτὸν ἡ λέξις χρημικ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν· βάζω τὸ χέρι μου στὴ φωτιά ὅτι εἶνε ἀθῶος. . .

Ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Κὴν ἐφάνη εἰς

τὴν Αἰμιλίαν ὅτι εἶχε προσωπικὰς ἀφορμάς ἐναντίον τοῦ πατρός της· τόσον πικρὰ ἦσαν τὰ λόγια του! Ἐγινε κατακίτρινη σὰν τὸ κερί, ὅταν τον ἤκουσε ποῦ ἔλεγε:

— Θὰ σας ἀποδείξωμεν ἐντὸς ὀλίγου, κύριοι, ὅτι αὐτὸ τὸ γραμματίον εἶνε κίβδηλον· ἡ ὑπογραφή ἐγγράφη πρῶτα μὲ τὸ μολυβδοκόνδυλον καὶ κατόπιν μὲ τὴν μελάνην, ἔχομεν δὲ πάντα τὰ τεκμήρια τὰ ὁποῖα δεικνύουσιν ἀναμφισβητήτως ὅτι ὁ κατηγορούμενος τὴν ἐχάραξε διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χιρὸς.

— Θεέ μου, Θεέ μου, ἐσκέφη ἡ Αἰμιλία, δὲν ἐπρεπε ν' ἀρίσω τὴ μακρὰ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ. . .

Ἐπρόσωπε δὲ τὸ χέρι της κάτω ἀπὸ τὸ ἐπανωρόρι τῆς δυστυχισμένης μητέρας της διὰ νὰ σπλῆξῃ τὰ τρέμοντα δάκρυά της μέσα εἰς τὰ ἰδικὰ της, τὰ ὁποῖα δὲν ἔτρεμν ὀλιγώτερον.

Πρῶτος μάρτυς τῆς κατηγορίας ἦτο ἡ κυρία Χώδ. Ἡ γραῖα κυρία ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἑδραν τοῦ δικαστηρίου μὲ τὴν συνειθισμένην της ἀταρξὴ ἀν' οὔτε μία τρίχα δὲν εἶχε σαλέψῃ ἀπὸ τὸ κτένισμά της, καὶ τὸ σάλι της—ἓνα βαρυμύστατον λαγούρι—ἦτο ἐπιμελῶς

σταυρωμένον καὶ καρφιστωμένον ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἡ ὁποία δὲν ἐπαλλεν οὔτε κατὰ ἓνα κτύπον ταχύτερα παρ' ὅσον ἂν ἐπρόκειτο νὰ μαρτυρήσῃ διὰ κανένα ἀξιάφορον. Ἦτο θετικὴ γυναίκα αὕτη, καὶ καμμία περιττὴ συγκίνησις δὲν τὴν ἐτάραττε ποτέ· διεκήρυξε μὲ σταθερὰν καὶ ψυχρὰν φωνὴν ὅτι «οὐδεμίαν ἀπολύτως γνώσιν εἶχε περὶ τοῦ γραμματίου ἐκείνου, καὶ ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστην χρηματικὴν δοσοληψίαν μὲ τὸν κατηγορούμενον Φρειδερίκον Χώδ, υἱὸν τοῦ συζύγου της.»

Ὁ σύζυγός της δὲν ἦτο εὐτυχῶς παρών.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΕ
[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάβ]

Η ΚΑΘΡΟΝΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1903

Είς τὴν Κληρωτίδα ἐτέθησαν οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2825, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρωσάντες τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ ἔτος 1903 ἐντὺς τῆς ταχθείσης προθεσμίας (28 Φεβρουαρίου 1903). Ἐκκληρώθησαν δὲ ὡς ἑξῆς :

Οἱ ἀριθμοὶ 83	ἐκέρδισαν τὸ χρυσοῦν ὥρολόγιον
4218	ἐκέρδισαν μίαν σειρὰν τῶμων Διαπλάσεως (1879—1902).
549	ἐκέρδισαν μίαν σειρὰν τῶμων τῆς Βιβλιοθήκης.
576	ἐκέρδισαν τὴν Ἑλλην. Ἱστορ. Παπαρηγοπούλου.
2241	ἐκέρδισαν 4 τόμους μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
47	ἐκέρδισαν τὸ Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν Ἀγγ. Βλάχου.
1653	ἐκέρδισαν τὴν συσκευὴν γραφείου.
274	ἐκέρδισαν 3 τόμους μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
430	ἐκέρδισαν 3 τόμους μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
726	ἐκέρδισαν τὸ ἐξυπνητήριον ὥρολόγιον.
495	ἐκέρδισαν τὸ Ἑλλ. Λεξικὸν Γιάνναρη.
1424	ἐκέρδισαν μίαν εἰκόνα καλλιτεχνικὴν.

Οἱ ἐπόμενοι 18 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ
μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς Διαπλάσεως
τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1904.

73	298	979	1211	1623	2238
127	564	1127	1357	1775	2395
293	631	1145	1492	1852	2466

Οἱ ἐπόμενοι 20 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ
 δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς Δια-
 πλάσεως.

55	357	888	1208	2029
63	484	923	1376	2145
181	571	996	1392	2335
273	846	1139	1950	2543

Οἱ ἐπόμενοι 20 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ πέντε τόμους τῆς Α' περιόδου τῆς Διαπλάσεως ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

42	292	643	916	1010
84	305	725	981	1716
147	562	780	988	1842
173	626	909	1000	1974

Οἱ ἐπόμενοι 20 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».				
39	493	841	1234	1846
162	556	855	1411	1849
163	677	903	1692	2054
491	699	999	1787	2131

Οἱ ἐπόμενοι 20 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρετοπώλου».				
105	334	655	1057	2089
136	375	698	1422	2366
250	490	864	1706	2443
283	542	978	1923	2477

Οἱ ἐπόμενοι 20 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θώματος τοῦ φθόνου.»				
38	503	870	1635	209
242	648	901	1711	244
268	689	1446	1824	245
423	745	1534	1998	279

Οἱ ἐπόμενοι 20 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίκης».

192	355	873	1142	1697
204	637	925	1226	2034
207	656	1023	1227	2142
341	839	1038	1661	2227

Οἱ ἐπόμενοι 20 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πρόαντος τοῦ Νικίου».				
51	407	678	932	1381
143	475	733	1107	1790
265	501	770	1113	2105
344	618	815	1254	2492

	Οἱ ἐπόμενοι 30 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Υπερ Πατρίδος».				
45	297	635	1345	1766	2381
67	322	701	1362	1793	2486
129	353	934	1547	1948	2666
214	486	1111	1726	2037	2672
215	502	1220	1760	2357	2697

	Οἱ ἐπόμενοι 100 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον «Μούσης τῶν Παιδῶν».				
10	289	610	856	1551	2280
15	290	617	862	1598	2383
16	331	619	991	1610	2346
24	383	620	1088	1644	2347

27	392	624	1135	1685	2305
87	411	653	1162	1720	2413
89	430	663	1192	1757	2430
91	433	681	1198	1858	2487
102	469	685	1200	1867	2508
114	476	690	1209	1870	2595
118	504	709	1229	1906	2611
120	547	713	1295	1990	2618

210	559	714	1332	2008	2641
240	573	775	1367	2020	2654
261	600	807	1395	2167	2658
278	601	816	1458	2206	
286	605	836	1479	2243	

Οἱ ἐπόμενοι 100 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ 5ου τόμου τῆς Δια-

πλάσεως τῆς Α' περιόδου.					
3	249	467	789	1193	1888
11	256	508	811	1201	1904
25	260	510	818	1263	1993
28	262	512	838	1301	2024
37	287	517	848	1350	2083
60	295	538	892	1386	2092

75	313	592	939	1456	2101
109	369	593	944	1470	2113
111	381	599	961	1487	2266
133	394	608	973	1597	2344
146	401	669	1081	1604	2353
185	409	673	1089	1618	2498
224	437	686	1094	1736	2505

225	440	692	1095	1762	2511
232	447	704	1170	1784	2607
238	452	717	1187	1805	
243	456	768	1189	1880	

Οἱ ἐπόμενοι 300 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Βιβλίου τῆς Συμπεριφορᾶς».

1	171	343	427	520	616
4	177	364	431	523	647
12	194	365	435	528	662
13	197	366	436	531	665
14	228	371	442	539	667
18	230	372	443	545	668
21	232	373	444	557	670
23	234	376	448		

22	241	314	418	574	611
23	246	379	450	582	679
29	251	385	458	588	680
88	252	388	460	589	681
96	254	393	464	590	705
98	258	395	471	595	715
106	263	396	474	596	736
107	279	399	489	603	747

802	1079	1323	1725	1931	2345
808	1080	1325	1727	1935	2349
810	1083	1328	1733	1962	2352
813	1087	1335	1734	1989	2369

δρομητῶν μου δὲν δημοσιεύω.) Ἀργοναυτικὴν Ἐκστρατείαν (Ψ. Ν. αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλευθερον· τῶρα γράφω μου τακτικά) Δέοντα τῆς Νεμέας («! !» ἐκεῖνο που ἐπρωτιμοῦσε τὸ ἔχει ἄλλος.) καὶ Πλοίαρχον Νέμον (Γ. Α. ἔστειλα.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ- λάξουν: ἡ Κυνηγέτις Ἀρτεμις μετ' τὴν Δωδώνην, Κερκυμένον Θησαυρόν, Φάουσι καὶ Ρομαυτικὴν Καρδίαν — ἡ Κρυφοδαγκα- νιάρη μετ' τὸ Ἰδεῶδες Κουκλάκι καὶ Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης — τὸ Κόκκινον Κρίνον μετ' τὸ Αἰ-Δαίφ τῆς Νεαπόλεως, Αἰ-Δαίφ τῶν Πατησίων, Ἰππότην τοῦ Μεσαίωτος, Κόκ- κινον Αὐγὸ καὶ Λευκὸν Κρίνον — ἡ Φαιδίμη μετ' τὸν Μαρῖωδ' Ἀνεμον, Μι-Πι-Πι, Κόρην τοῦ Αἰθέρος καὶ Εὐαίσθητον Ψυχὴν — ὁ Βίοςμαρ μετ' τὴν Ἀμυδρὰν Λύμφιν, Κυρίαν μετ' τὰς Καμελίαις, καὶ Ἀγωνιστὰν Ψυχὴν — ἡ Διονυσία Πηγὴ μετ' τὸν Τριανταφυλλένιον Κάμπον, Κεματίζουσαν Θάλασσαν, Ζωηρὰν Φλόγα, Μαγευτικὸν Βοσπόρον καὶ Ἰορ — ὁ Λόφος τοῦ Γάνου μετ' τὸν Ζώρλιχ, Κρί- αν μετ' τὰς Καμελίαις, Ἑλπίδα τῶν Δυστυ- χῶν, Γάτον τῆς Ἀνατολῆς καὶ Ποῖος Εἶ- μαι — ὁ Κουκουναροβρεμμένος μετ' τὴν Ἀρ- σακιάδα Λαρίσση, Διονυσιάδα Πηγὴν καὶ Λεωμωιάτικον Ἥλιον — ἡ Δάλια μετ' τὸ Ἀρ- φὰν Γκατέ, Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον καὶ Ἀετὸν τῆς Ἑρήμου — τὸ Κίτρινον Κρίνον μετ' τὸ Λευκὸν Κρίνον, Ἰδαυικὴν Γλυκύτητα, Κυρίαν Τρομάραν, Κόκκινον Κρίνον καὶ Φλοῖστον τοῦ Βοσπόρου — τὸ Ἰλίου Μέλα- θρον μετ' τὴν Κυρίαν μετ' τὰς Καμελίαις, Πάλλουσαν Καρδίαν, Ἰππότην τοῦ Πηλίου, Ἀθάρα Καρδίαν καὶ Ἀμαρυλλίδα — ὁ Με- γελλικὸς μετ' τὴν Ὀρειοπόλιν Ψυχὴν, Φάρον τῆς Μυκόνου καὶ Βιολέτταν τοῦ Χελμοῦ — ὁ Ξανθὸς Βοσκός μετ' τὸ Τρελλὸ Ναυτάκι, Σμυρνωτάκι. Ἀρθος τοῦ Μαῖου καὶ Ἰππό- την τοῦ Πηλίου — ὁ Βάδερ Πάνουελ μετ' τὴν Ὀρειοπόλιν Ψυχὴν — ὁ Ὠρίων μετ' τὴν Ἀμαρυλλίδα — τὸ Μαραμένον Ρόδον μετ' τὴν Ψάραν-Ιούλιαν, Τσιγγαρέλλιαν, Ὀρειοπό- λιν Ψυχὴν, Μικρούλιαν Πατριαν καὶ Παλλάδα — τὸ Φρούριον τῆς Μονεμβασίας μετ' τὸν Κυπριακὸν Ἀστέρα, Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, Μαλλιαρόν, Μαργαρίταν τοῦ Φάουσι καὶ Κίτρινην Μάσχαν — ὁ Αετὸς τῆς Ἑρήμου μετ' τὸν Ἀπόρονον τοῦ Νέστορος καὶ Χωλὸν Διάβολον — ὁ Νιαγάρης μετ' τὸ Ἀταβύριον Ρόδον, Ἀμαρυλλίδα, Χωλὸν Διάβολον, Ναυτοπούλιον τῆς Κρανῆς καὶ Διάβολον Ἑσπερινόν — ὁ Κύρ-Μέντιος μετ' τὸν Ἡλεκτρικὸν Σπινθῆρα, Μαραμένον Ρό- δον καὶ Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς — τὸ Ἰ- δεῶδες Κουκλάκι μετ' τὸν Νυκτοκόρακα, Διά-βολον Ἑσπερινόν, Δικηφόρον τῆς Νεολαί-ας, Ἰατρὸν τῆς Νεολαίας καὶ Βοσκὸν τῆς Ροδόπης — ὁ Ἰππότης τοῦ Πηλίου μετ' τὴν Κίτρινην Μάσχαν, Ἀταβύριον Ρόδον, Ζαπ-πίδα, Ἰππότην τοῦ Μεσαίωτος καὶ Δούκισ-σαν τῶν Σαλῶνων — ὁ Χιακὸς Ἀνεμος μετ' τὴν Χιακὴν Πανσέληνον, Ἀεράκι τοῦ Βου-ροῦ, Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης καὶ Λάτριδα τοῦ Ὁραίου.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δη-μοσιεύονται νῦν προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἀν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶ-τα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διά-πλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἰππότην τοῦ Μεσαίωτος (ἔχει καλῶς ἡ ταινία ὑπάρχει, ὡ-ατε δὲν θὰ πληρώσῃ; τίποτε;) Κουκουναροβρεμ-μένον (ἐλπίζω ὅτι ἡ καινοτομία θὰ σε εὐκοῦ-νῃ νὰ πραγματοποιήσῃς τὴν εὐγενή σου φιλοδο-ξίαν καὶ νὰ φανῇς μεταξὺ τῶν ξεσπαθωμένων.) Δάλιαν (ὅλοι εἶνε καλὰ καὶ σε χαίρετοῦν.

πραγματικῶς, ἡ ἐπιθυμία σου νὰ ἰδῇς κάποτε δημοσιευμένην τὴν εἰκόνα σου, δὲν συμπερι-νέει μὲ τὴν ἰδιοτροπίαν σου νὰ μὴ λαμβάνῃς μέρος εἰς τίποτε· πρέπει νάφαις ἡ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο, — καὶ βέβαια προτιμώτερον εἶνε νάφαις τὸ δεύ-τερον.) Κίτρινον Κρίνον, Σπρίγγλαν (πρῶτη — πρῶτη ἐλήφθη ἡ Συλλογὴ τῶν Ἀσκήσεων σου διὰ τὸν 82ον Διάγωνισμόν.) Ἀνέλιπτον Λα-ρὰν (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τῆς πρόθυμον καὶ πρῶτον ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς· εὐχαρίστη-σε καὶ τὰς φίλας σου Μαρίαν Π. καὶ Καλλι-όπην Μ.) Βάδερ Πάνουελ (τὸ εὐχομαι.) Μαῦ-ρο Σύννεφον (σοῦ ἔστειλα τὴν Α' καὶ Β' Σε-ρὰν· Διηγήματα· Ξενοπούλου· ὥστε φέτος προσέρχεται μαζί με δύο ἄλλας; τί καλὰ!) Ὠρίων, Κύρ Μέντιος (ἔστειλα ἐκ νέου.) Χειμωνιάτικον Ἥλιον (πιστεύω, ὅτι τῶρα θὰ ἔλαβες.) Λιγυπτακὴν Μοῦσαν (ἔστειλα.) Μαραμένον Ρόδον (παράπονα εἰς τὸ ταχυδρο-μεῖον γίνονται καθημερινῶς· ἀλλὰ ποῦς τάκουε;) Ἀετὸν τῆς Ἑρήμου ([5E] διὰ τὴν ὠριανὴν ἐπιστολήν.) Πυρεοπόλιν (καλῶς ἤλθες.) Δικηφόρον τῆς Νεολαίας ([E] διὰ τὴν ὠριανὴν ἐπιστολήν· ἔδωσα τὴν γάταν τῆς Κάκκας. ἀλ-λά, τὴν ἔσχισεν ἀμέσως.) Ἰουλίαν Συμμε-λίδου (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὠραῖον δελτάριον.) Ὀλυμπιον ([E] μετ' πολὺ ἐνδιαφέρον ἀνιγνώ-σας τὴν ἐπιστολήν σου.) Λιγαλὸν Μεθάνων (ἡ-μοῖον σχεδὸν Π. Πνεῦμα ἐδημοσίευσεν πρὸ ὀλί-γου.) Ἑλληνοπούδα, Ἑρμῆν (ἔστειλα.) Χια-κὸν Ἀνεμον (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ὅχι.) Κόκκινον Αὐγὸ ([E] πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολή σου· αἱ Ἀθῆναι εἰς τὸν πολιτι-σμόν των μιμοῦνται τὰ πλησιέστερα· ἡ Ἀμερικὴ εἶνε πολὺ μακράν.) Ὑπερήφανον Ἰππεῖα (κα-τενθουσιασμένην μετ' τὴν καινοτομίαν· εὐχαρι-στῶ πολὺ.) Κυρίαν μετ' τὰς Καμελίαις (ἐπίσης ἐνθουσιασμένην ἀλλ' αὐτὴ δὲν λέγει τίποτε, διότι ἀφίνει νὰ ὀμιλήσῃς τὰ ἔργα της.) Ἰππότην τοῦ Πηλίου ([E] διὰ τὴν πατριωτι-κὴν ἐπιστολήν.) Νιαγάρην (πολὺ περιεργον τὸ ἐπιστόδιον αὐτό.) Γάτον τῆς Ἀνατολῆς (βρα-θεῖον ἔστειλα.) Μιράνταν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Νοεμβρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Δεκεμβρίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν διον νὰ γράψω- τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Ἰθαρίᾳ μας εἰς φακέλλου, ὃν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιματὰ φρ. 1.

891. Συλλαβόγριφος.

Ὁρκίζομαι, ὦ φίλοι μου, στὸ ὕδωρ τῆς Στυγός, Ὅτι εἰς κάθε ἄμαζον εὐρίσκομαι... ἐμπρός!

892. Στοιχειόγριφος.

Ἄν δένδρον ἀποκόψῃς τὰ δύο ἀρχικά, Ἐν ὄργανον θὰ κάμῃς ἀπὸ τὰ μουσικά.

893. Ἀναγραμματισμός.

Ἀπὸ πόλιν τῆς Ἑλλάδος θὰ προκύψῃ πόλις ἄλλη. Τῶν στοιχείων τῆς ὁ λῦσις τὴν σειρὰν ἂν μετα- [βάλῃς.]

894. Αἵνιγμα.

Ἀναξ Ὁθαῖος ἤλλαξεν τὸ γένος του τυχαίως. Καὶ ἔγινεν ἡ σύζυγος ἀρχαίου βασιλέως.

898. Ρόμδος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὑστατόν τα ἔχει ἡ εἰκὼν. Στὸ δεύτερον θὰ βάλετε 21 ἀριθμητικόν. Τὸ τρίτον ἀρχαιότατος θεὸς το σχηματίζει. Καὶ ἔφῳν τι... φαγώσιμον τὸ ἄλλο ἀπαρτίζει. Τὸ πέμπτον ἀρωματικὸν ἐκ τῶν συνηθεστάτων. Τὸ ἕκτον δὲ διάσημος συνθετὴς ποιημάτων. Πρὶνὸς εὐθείας βέβαια τὸ ἔδωκεν στερεῖται... Καὶ μόνος σας τὸ ὄδον ἐλπίσω νὰ εὐρήσῃ.

896. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον.

1. — Πτηνόν.
2. — Θηλυκὸν θηρίον.
3. — Προῖον φυτικόν.

897. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Ἀρχαία ἑλλ. πόλις.
2 7 3 5 2 8 9 — Ἀρχαῖος θεός.
3 8 6 4 5 3 5 — Χώρα τῆς Ἀσίας.
4 1 6 7 8 — Ἐπίρρημα.
5 2 8 — Πρόθεσις.
6 4 7 3 5 — Σκεῦος.
7 6 2 5 7 8 9 — Ἐπίθετον.
8 9 3 7 3 9 — Θεὸς ἀρχαῖος.
9 6 7 8 9 — Νῆσος.

898. Φωνηεντόγριφος μετ' ἀκροστιχίδος

Τῇ βοήθειᾳ τῶν κατωτέρω συμφώνων, — ὧν ἕκαστος σωρὸς δύναται νὰ μεταγραμματισθῇ, — καὶ δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὅσας-δὴποτε φορές ἐπαναλαμβανομένου, σχηματίσῃς πέντε λέξεις, ὧν τὰρχικὰ νάποτελοῦν ἐλάτ-τωμα:

φὺνλς - πτυδὸν - λργσγχ - ξρδθ - νκδρς

899. Λεξιθηρία.

Ποῖα πόλις πεντασύλλαβος ἔχει τρία μόνον σύμφωνα, καὶ τὰ τρία ὅμοια;

600-601. Λογοπαίγνια.

1. — Ποῖος ποταμὸς εἶνε ξυδός;
2. — Πῶς ὁ μπόδρος εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ σοφός;

602. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέ-ξεων σχηματίζουν ἀρχαῖον, βασιλέα τῆς Θράκης:

1, Μυθολογικὸν πρόσωπον. 2, Ἀρχαῖος βα-σιλεύς. 3, Χώρα τῆς Ἀσίας. 4, Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων. 5, Ἀΐσθημα κόνον.

683. Γρίφος ἐν Μεταφράσει.

Δηγήτριον, πάντοτε, κολυμβῶ, ρ, ὅποιος, ἐλθέ, δ' ὥσαν.

Πᾶσι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐστέλλων ἀπὸ τοῦ ΑΙΜΑΡΓΟ ΠΟΝΤΙΚΙ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 38-39

481. Ἑλλάς (L, ῶς.) — 482. Φασιανός· Ἀ-σιανός. — 483. Μῆτος· μύτη. — 484. Μῆλος. 485. Δ 486-487. 1.

Ε Α Ν
Φ Α Ν Ο Σ
Α Ν Ο Ι Ε Ι Σ
Κ Ρ Ο Τ Α Δ Ι Α Σ
ὄρος, ὄλος, πόλις, πόρος, κῆρος, Κύρος, Κύριος, 2, Νό-τος, νότος. ὅ-

σος, ὄρος, ὄρρος, ὄρξς, Βορρᾶς. — 488. Εἶνε ἄρρωστη (Ἑλὲν Η ΝΕΑΡΟΣ ΤΙς...) — 489 ΕΛΛΑΤΕΙΑ· ΕΛΕΥΣΙΣ (Ἑ· Ερος, Λί· Λη, Ἀ· μΕρική, ΤρΥγών, ΕἶΣ, Ἰ· Ιδς, Αἰ· Σχύνης.) — 490. Ἡ φιλονεικία προξενεῖ δυστυχήματα. — 491. Ἡ Ὁδὴσσός εἶνε πόλις τῆς Ρωσσίας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῦ συνδρομητῆς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, διὰ δὲ καὶ αἱ ἀνωτέραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσων 10 λέξεσι.]

Ἀνταλλάσσομεν πανταχόθεν Ἰαμματόσημα διαφόρων Κρατῶν, ἀνταποδίδοντες τοιαῦτα, καὶ παλαιότατα Τουρκικά. Ἀπάντησις ἀσφα-λεστάτη· Μανουὴ Βερβερίαν καὶ Στέφανος Κυριακοῦ, Rodosto (Turquie). (Γ, 98)

Τῷ ἀγαπητῷ μοι Μάρκῳ Κωνσταντινίδῃ ἐγ-κάριον συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς του. — Ἀετὸς τῆς Ἑρήμου. (Γ, 99)

Τῷ κ. Μάρκῳ Κωνσταντινίδῃ θερμότατα συλ-λυπητήρια. — Δάλια. (Γ, 100)

Ἀσπάζομαι τὴν φιλάτην μου Ἀνοειδιάτικην Βραδύαν καὶ τὴν προτείνω ἀνταλλαγῇ Μ. Μυστικῶν μετὰ τὸν ὀνόματά μας. — Εὐσμον Κρίνον. (Γ, 101)